

Leto IX.

V Ljubljani, 20. decembra 1913.

Štev. 12.

VIKTOR GOMULICKI:

Filemon in Baucis.

(Prevel dr. V. Z.)

(Konec.)

Strók nista imela. Če je pa kdo Onufrijevo vprašal po otrocih, mu je rekla, da ima enega in sicer sina.

»Kako se pa imenuje?«

»Onufrij.«

»Kje ga pa imate?«

»Sedi za pečjo in struže šibe.«

Imela je prav. Od predavnih časov je morala moža streči kakor mati otroka. Dajala mu je jesti v usta, ga napravljala, umivala, zažigala mu pipo in mu jo djala v usta.

Koča je bila njuna last. Imela sta pa tudi kos polja, travnik in vrtec. Gospodarila sta s tem, kar je zrastle, ob enem sta imela penzijo, ki jima jo je dajala dežela, prodajala sta tudi kletke in košare, ki jih je delal stari. Sem pa tja je kanilo tudi kaj na kakšen zaslužni križec, ki ga je Onufrij dobil svoj čas od »Napeljóna«.

Dolga vrsta desetletij, ki sta jih preživela skupaj, je storila, da sta si postala stara dva čisto podobna. Oba sta bila majhna, izsušena, imela sta tenek, podolgast nos in žive okrogle ptičje oči.

Videl sem ju vedno skupaj, stiskala sta se drug k drugemu kakor golob in golobica. V cerkvi sta sedela drug zraven drugega v klopi pod prižnico in molila iz skupnega molitvenika. V

gneči, kadar je bil pust ali pa semenj, se je držal stari vedno žene za krilo kakor se držé vaški otroci matere. Niti koraka nista napravila drug od drugega.

To vam je bil prizor, videti Onufrija, če ga je žena pustila za par hipov v izbi samega. To se je jezil, godrnjal in se praskal za ušesi. Vsak trenutek je tekel k oknu, gledal ven in prisluškoval. Če se ni vrnila kmalu, se je jezil, da je bila groza. Klel je po francoski, dà, strgal si je z glave, kjer ni imel niti enega lasú, čepico in jo vrgel ob tla. In svoje šibe je začel zvijati in lomiti.

Nekega soparnega dne sem stopil k Onufrijevim, da se napijem vode. Oba sta sedela na pragu kočé, kakor pri odprtini osjega gnezda in jedla višnje. Košarica s sadjem je stala pred njima.

Onufrijeva je jemala iz košare eno višnjo za drugo in jo polágala v nastavljena moževa usta. Če je prišla do dveh višenj ki sta bili z reclji združeni, sta si ju razdelila.

Podoben prizor sem videl enkrat v tujini skozi odprto okno bogate vile, le da sta bila junaka tiste idile dva novoporočenca. Človeka mlada, bogata, cveteča od življenja in zdravja. Toda, čudno, idila v tej selski koči se mi je zdela idealnejša. Pozneje sem tudi opazil, da pijeta iz ene posode, da jesta iz enega krožnika in da jesta isti réženj kruha. Vse sta imela skupno, morebiti tudi dušo.

Če je bil eden bolan, je bil slab tudi drugi, če je eden kašljal, mu je odgovarjal drugi s kašljem. Smejala in žalostila sta se skupaj.

Vse to mi je prišlo zdaj na misel, ko sem stal ob pokopališkem zidu in ko sem gledal staro ženico, kako je kopala grob

Izkopala je že tako globoko jamo, da ji je segala do pasu. Odložila je motiko in izbirala zdaj večje in manjše kamene. Delala je to tako previdno kakor bi pripravljala tla za najnežnejšo cvetlico. In če je prišla na človeško kost, jo je prekrizala, predno jo je položila na stran.

»Izmučite se, mati —« sem dejal. »To je pretežko delo za vas.«

»Kaj pa to, kaj pa to, gospod moj zlati. Vselej sem Onufriju postlala ležišče, zato ga mu posteljem tudi danes.«

»Grobar bi napravil to reč bolj hitro.«

Zahtevajte cikorijo

»Bolj hitro že, bolj hitro, to se vé. Ampak kakšno delo bi pa tudi to bilo, kakšno delo! Izkopal bi jamo kar tako v en dan kakor si bodi, samo da bi se iznebil dela kakor na tlaki na grajščinskem polju. Onufrij bi ne ležal zložno kakor je treba.«

Nasmehnil sem se v duhu, nasmehnil kakor se nasmeji melanholik, s smehom, ki nima v sebi nič veselega.

Onufrijeva je med tem zlezla iz jame in stopila opirajoč se ob motiko k zidu. Pomežiknila je prekanjeno s svojimi očesci, se previdno ozrla, če je kdo ne posluša in rekla:

»In pa, gospod moj zlati, jaz imam še poseben namen.«

»No, kakšen pa?«

»I no, vedite ta, da vzamem lahko, če kopljem sama, še košček zemlje zraven. Pa ne veliko, gospod moj zlati. Samo toliko, da gre tja še majhna rakev.«

Pri teh besedah se ji je posvetil spet plamenček tajnega zadovoljstva, ki me je napolnjeval z začudenjem.

»Z grobarjem sva skupaj rastla in v šolo skup hodila —« je dodala s pridušenim glasom, »on se je naredil kakor bi nič ne videl. Gospod fajmošter so tudi dobra duša, ne bodo nič hudi.«

Ko se mi je tako bila zaupala, je jela spet kopati, jaz pa sem odšel.

Drugi dan proti večeru me je pripeljala pot spet mimo koč.

Solnce je rdeče zahajalo, in koč, ki ni bila od nikoder zasenčena, je izgledala kakor veliko osje gnezdo, ki gori.

Od daleč sem že zagledal kup ljudi, ki so se zbirali okrog nizkih duri, ki so bile odprte na stežaj. Cerkovnik je letal okrog njih, njegova bela brada je izgledala v svitu zahajajočega solnca kakor bi bila ognjeno rdeča.

Pripravljali so se, da odnesó mrtveca v cerkev. Prišel sem k hiši. Pokazala se je majhna revna rakev, ki so jo postavili na nosila.

Hotel sem spet oditi, toda ustavil sem se spet, kajti tisti, ki so bili prinesli pokojnika ven, so se vrnili v hišo, kakor bi bili kaj pozabili. Gledam, gledam — in oni prinesó še eno majhno rakev, ki je bila kakor rodna sestrice prejšnje.

V njej je ležala Onufrijeva. Našli so jo prejšnjega večera v izkopani jami, sesedeno in mrtvo.

Izkopala je bila grob za dve rakvi.

NEPOSTOJ:

Ti duša duše moje.

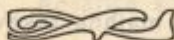
(F. N.)

Teh srčnih poljubov tvojih
nevreden sem, grešnik, jaz,
in vendar v tvojem naročju
mi duša išče spas.

Pri tebi le, dèkle moje,
pozabim vse gorjé,
in tvoje drage roke
mi čelo razvedré.

Ah, gnusen mi ves ta svet je,
s hinavstva plaščem pokrit;
le v tebi je moje zavetje,
ti, ljubica, moj si ščit.

Ti čuj nad mano, duša,
ob strani moji stoj,
ti duša duše moje,
ti angel varih moj!

Našim malčkom

ZOFIJA PODLIPSKA:

Nebeška Rosa.

(Konec.)

Povodni mož in Rosa sta živela za enkrat srečno po marsikateri bridki uri. Povodni mož bi se bil rad že stokrat vrnil med duhove, toda vedno ga je genila potrpežljivost in zupanje njegove žene, in ni tega storil.

V začetku jima je slaba predla. Ljudje so jima sicer dali dela, toda niti Rosa niti povodni mož nista znala delati.

»Kaj prihajata iz drugega sveta,« so se čudili ljudje, »da ne znata ničesar v roke vzeti?«

Po dolgem trudapolnem potovanju po svetu sta prišla nekoč k hišici, mimo katere je tekla reka. In ravno ko sta Rosa in povodni mož šla k brodu, so se borili brodniki z deročo reko, ki jim je hotela odnesti ladjo z blagom vred. Rosa je prosila povodnega moža, naj jim pomaga. V začetku se je upiral, kajti nikoli še ni rešil nikogar, ki se je potapljal, nazadnje je pa le ubogal Roso. Rešil je ladjo gotove pogube. In ko ga je hišni gospodar vprašal, kdo da je, je dejal, da mu pravijo Vodar in da

Zahtevajte Holinsko cikorijo

je plavec. In kakor je sebe imenoval Vodarja, tako se je Rosa imenovala od tistega časa Rozika.

Na prošnjo gospodarja je Vodar postal brodnik pri njegovi hiši. In od tistega časa je prevažal ljudi z brega na breg. Ni rad opravljal tega posla, kajti mnogokrat je slišal, kako se mu vile posmehujejo, češ da zdaj rad varuje ljudi pred deročimi valovi, ki jih je vanje včasih vabil.

Najbolj se je pa bal svojega očeta. Zato se je vedno, kadar koli je videl vstajati oblake na obzorju, skrtil v hišico. V takem času ga je nadomestovala Rozika, ki je kralj oblakov in viharjev ni poznal.

Rozika je bila vsa srečna in vesela. In zdelo se ji je, da ima tisti košček raja, ki ga je videla včasih v kočicah skozi okna. Naučila se je tudi že delati, ne da bi se ji pri tem delali krvavi žulji na rokah. In zdaj je tem bolj ljubila delo, ki ji je prinašalo neizrečeno srečo. Najsrečnejša pa je bila, kadar se je igrala z detetom v naročju. Tu se ji je zdelo, da nima samo koščka raja, temveč celi raj.

Pred hišico je napravila vrtiček, ki je v njem sadila cvetlice, kakoršnih ni bilo daleč na okoli. Kmalu si je napravila trgovino s cveticami. Kadar je razložila v mestu na trgu svoje cvetlice, so se vsi čudili njih krasoti. In cvetje v njenem vrtičku je rastle in cvetlo samo, kajti njen prozorni, nevidni vrček sam jih je zalival in škropil z osvežujočo roso.

In tako je živel brodnik Vodar s svojo ženo v neizrecnem miru in rodbinski sreči.

Ko je v hišici pri brodu prvokrat zažarelo božično drevesce, je bilo, kakor bi sreča in veselje v tej skromni družinici niti ne imela dovolj prostora. Tako sta bila velika! In takrat je dete, omamljeno od zarje lučic, prvokrat zajeceljalo: »Ata — mama!«

Naenkrat je izvedel kralj oblakov, kje povodni mož tiči. In takrat je razsajal nad krajem, kjer je živel povodni mož ali brodnik Vodar, eden najgroznejših viharjev, kakoršnega niso pomnili niti najstarejši ljudje.

Rozika je tisti dan kakor po navadi, kadar so se jele dvigati na obzorju kope oblakov, prevažala namesto svojega moža ljudi in blago. Bala se je za moža. Ta pa se ja med tem skrival v prijazni in snažni hišici, ki mu je bolj ugajala nego zlate, biserne, koralne in kristalne palače v vodnem kraljestvu. Igral se je s sinčkom.

v korist obmejnim Slovincem!

Tu je naenkrat zagrmelo. Zrak in zemlja sta se stresla, okna so zažvenketala.

V tem strahovitem grmenju je povodni mož jasno spoznal grmeči glas svojega očeta: »Nezvesti in nespametni sin! Razbij verige, ki te vklepajo, in vrni se, kamor so te določili večni zakoni...«

In vnovič je blisk pretrgal črne oblake.

Čeravno so dedove besede grozovito stresale vso naravo, je vendar povodni mož čutil, da se v njih skriva očetovska ljubezen. Saj ga je imel oče neizmerno rad, dasi je bil včasih strog. In zato je povodni mož zatrepetal in padel na kolena. Na sinčka je v tistem trenutku pozabil.

Zaječal je vihar, pretrgali so se oblaki, dež in toča sta poplavila pokrajino.

»Ubežala sem najhujšemu!« je vzkliknila Rozika, ko je pri-tekla v hišo.

»To smo čudne stvari,« se je smejala na vse grlo, »da se tako bojimo mokrote, kaj ne možiček?«

Ta pa ni dal odgovora.

Ko je Rozika pogledala moža, se je prestrašila. Saj je bil čisto tak, kakor bi bil še vedno povodni mož.

»Kje je otrok?« je vzkliknila v strahu.

Povodni mož je polagoma dvignil roko in je zaklical: »Slišiš, kako me oče kliče?«

Silen blisk je razsvetlil sobo v vseh kotih. Vse je bilo v plamenu, zabučal je grom, hišica se je stresla v temeljih.

»Vrni se, vrni, nezvesti sin!« je zaslišala klicati zdaj tudi Rozika. Ker ni otroka nikjer videla, je bežala iz hiše.

Zunaj je bilo vse preplavljeno, vrt je bil pod vodo. Silen naliv je padel po Roziki in toča se je vsipala na njene krasne svetle lase. Vkljub temu sta jo strah in skrb gnala pod širno nebo, in njeno oko je iskaje begalo skozi vode in temo, ki se je razširila pod črnimi oblaki.

»Janezek, moj zlati Janezek!« je zaklicala na ves glas.

In dete je sedelo na svojem priljubljenem kraju, med nizko k tlom spognjenimi vejami jablane. Tu mu je bilo dovoljeno sedeti. Tudi v tistem trenutku, ko ni oče nanj pazil, je bežal iz hiše na svoj priljubljeni kraj. Ko pa je jela voda naraščati in ga je dež začel močiti, je zaplakal. Mati si ni dolgo pomišljala, stopila je v vodo in brodila k njemu. Komaj pa ga je stisnila v

Zahtevajte Holinsko cikorijo!

naročje, se je spet odprlo nebo v čudovitem sijaju. Rozika je neustrašeno pogledala proti nebu in v zarji bliska je zagledala — kralja bliskov. Na glavi je imel plamenečo krono, njegovi lasje so goreli in iz oči sta švigala dva bliska. Ravno je dvigal roko, da bi vrgel ognjeno sulico na jablan, na njo, na otroka.

»Ali ne vidiš, da je ta nedolžni otrok tvoj vnuk?« je zaklicala Rozika — ni se mogla več vzdržati.

Po teh besedah se je zatresla desnica kralja bliskov, ogenj in oslepujoča bliščoba je razsvetlila pokrajino. Dasiravno je na petih krajih naenkrat treščilo, vendar ni noben blisk zadel niti matere niti otroka.

Ko je povodni mož zaslišal ženin obupni krik, je hitel iz hiše. Na glas je zastokal in objel v naročje. Potem pa je obrnil uporno čelo proti nebu in zaklical:

»Tu je, ki ga kličeš! Tu živim, in ti tukaj so moji nadražji.«

S tem je prenehal iti dež, kakor bi odrezal. Gromovnikovo lice je pobledelo, njegovi bliski so pogasili in iz oči sta kanili dve veliki solzi. Oblaki so se razpršili in na nebu je ostal samo bel oblaček. Kralj bliskov je izginil za tem oblakom, nato pa se je tudi ta oblak razkadil. Na nebu pa se je razpela mavrica.

Voda na vrtu je usahnila, dete je odprlo svoje mile oči.

»Glej, tvoj oče je potolažen!« je dejala Rosa. Toda povodni mož je žalostno pobesil glavo. Ali ni verjel tej spravi?

Po viharju se je hitro razjasnilo in nebo je pokazalo svojo prekrasno višnjevo barvo. Solnce se je zasmejalo, prijazno je grelo, vse rastlinstvo si je opomoglo. In oko je očarano občudovalo to krasno naravo.

Tudi drugi dan je bilo krasno. Vendar povodni mož ni bil vesel. Ko je žena videla, kako je otožen, ga je tolažila.

»Poglej nebo,« mu je dejala, »kakšen svet mir iz njega sije. Glej vse to in veruj, da se tvoj oče ne jezi več na te.«

Povodni mož ni odgovarjal. Sam sebe ni razumel. Mogočno hrepenenje po vrnitvi k očetu se je v njem vzbudilo. Kar ga je privabilo v človeško življenje, ni izginilo v njem, in ljubezen do žene in do sinčka je bila še vedno silna. V njegovih prsih pa je začelo divjati, kakor bi se zbudil vnovič vihar. Razmišljal je, kako je težavna naloga človeka, spominjal se je, kako brezskrbne so naravne sile. O vsem tem je razmišljal dan za dnevom, ko je ob lepem vremenu prevažal ljudi čez reko.

Zahtevajte Zvezdno cikorijo!

Nekega večera ga je poklicala žena k večerji. Solnce je ravno krasno zahajalo, poljubljajoč še za slovo vrhove gora. Zrak je trepetal hrepenenja, in v vrbovju je vabila ptičja družina mladiče k počitku. Brodnik in njegova žena sta se zagledala na nebo, pač z drugačnimi občutki, kakor jih imajo navadni ljudje.

Tu je naenkrat priletela, sam Bog vedi od kod, sraka. Obletela je hišico, sedla na okence in položila nanj neko stvar, ki je sijala kakor najkrasnejša zvezda.

»Dar vašemu sinčku od mogočnega deda, kralja viharjev, bliska in groma...« je zagolčala dosti jasno. In že je ni bilo več tu.

Na oknu pa je ležal dragocen zlat prstan, okrašen z dragim kamenom neizmerne vrednosti. Niti brodnik niti njegova žena nista znala oceniti dedovega daru. Strinjala pa sta se v tem, da je prekrasen dar, ki mu ga ni bilo para niti med najkrasnejšimi biseri v kraljestvu povodnega moža, niti med najčistejšimi rosnimi kapljicami na rožnem popku. Najbolj pa je bil daru vesel Janezek, tako da ga ni hotel niti iz rok izpustiti.

Neizkušeni starši, ki niso poznali sveta, so imeli prstan za igračo in so ga pustili otroku. Mati je privezala prstan na svilen trak in mu ga je obesila okoli vratu.

In šli so brez skrbi spat, kajti še slutili niso, kako so v tistem trenutku ljudje po vsej zemlji iskali ne samo dragoceni prstan, temveč tudi druge dragocenosti, ki so bile nedavno ukradene nekemu bogatemu knezu.

Tatica je bila sraka, prijateljica draguljev. Zato je bilo vse iskanje zaman, kajti nikomur ni prišlo na misel, da bi preiskal tudi sračja gnezda na okoli.

Zgodaj zjutraj je pritekel Janezek na breg, da bi se poigral z očetom. Ta je bil pravkar prepeljal čez reko ljudi, med katerimi je bil tudi knezov sluga, ki so ga bili poslali iskat izgubljenih draguljev. Ko je zagledal prstan na Janezkovem vratu, mu ga je takoj vzel in odpeljal tudi njegovega očeta, brodnika Vodarja in njegovo ženo v ječo. Ti niso mogli razumeti, kaj se z njimi godi.

Ko so drugi dan pripeljali Vodarja pred sodišče, so ga najprej vprašali, kdo so bili njegovi starši. On je slutil, da bi mu ne verjeli, pa je molčal. Ko pa so hoteli od njega izvedeti, kako je dobil knezov prstan, je povedal po pravici, kako ga je prinesla sraka in položila na okno. Sodniki mu niso verjeli in so ga ob-

Zahtevajte Molinsko žitno in sladno kavo!

sodili na par let ječe. Kazen je moral nastopiti takoj, le malo časa so mu pustili, da se je poslovil od žene in otroka.

Na dvorišču pred ječo sta se on in njegova dobra žena še enkrat objela.

»Daj si na glavo vodno kapico,« mu je zašepetala žena, »in vrni se med življe!«

»In ti se ogrni s pajčolanom in pojdi z menoj!« je dejal mož. »Dovolj sva izkusila človeškega življenja.«

»Ne morem iti s teboj,« je žalostno odgovorila Rosa, »kdo pa bo skrbel za najino ljubo dete? Janezka ne morem zapustiti.«

Povodni mož je grenko zajokal. V tem pa je naenkrat zadržal vihar, iz globine je zagrmelo, da se je grad stresel, in črn oblak se je kakor ptica roparica razgrnil nad pokrajino. Stemnilo se je. Oblaki so se odprli in dež so je curkoma vlij.

»Drži ga, ne izpusti ga!« so klicali stražniki drug drugemu. v tem pa se je vnovič zabliskalo, in vsa pokrajina je zagorela v čudovitem zelenkastem ognju. Povodni mož je dal na glavo svojo zelenkasto kapico . . .

Ko se je vihar prevalil za goro in se je nebo spet zjasnilo, so stražniki zaman iskali jetnika. In vendar je bil grad zaprt, obdan od visokih zidov, in mostič čez grajski jarek dvignjen. Obsojeni vodar je izginil brez sledu. Na pragu ječe je sedela samo njegova žena z otrokom v naročju. Stražniki so jo vprašali, kam je izginil njen mož.

»Vrnil se je v svojo domačijo,« je dejala.

»In kje je to?«

»Tam, kamor ne more stopiti noben živ človek.«

Stražniki so jo vpraševali naprej, toda niso mogli razumeti njenih odgovorov. Zato so bili ene misli, da je na umu bolna. Nazadnje so jo z otrokom vred zaprli v ječo.

Protí večeru je prinesel nekdo v grad vse dragocenosti, ki so bile knezu vzete. Dejal je, da jih je našel po viharju v sračjem gnezdu, ki ga je vrgel blisk s topola za vasjo. Takoj so izpustili nedolžno brodnikovo ženo iz ječe . . .

Knez bi bil rad poplačal nedolžno obsojenega brodnika. Ker pa ga niso mogli najti, si je dal poklicati njegovo ženo.

»Kje si rojena?« je vprašal knez.

»V zraku, jasni gospod!« je odgovorila Rosa.

»Kdo so bili tvoji starši?«

»Dan in Noč,« je dejala Rosa.

Zahtevajte Holinsko cikorijo!

Ko je knez to slišal, je mislil, da je zmešana. Poklical je svojega zdravnika in mu je ukazal, naj skrbi za nesrečnico.

Zdravnik je vsak dan delj časa prijazno govoril z Roziko. Nazadnje se mu je posrečilo prepričati jo, da je vse, kar je pripovedovala, samo sen. Rozika je verjela zdravniku in je pozabila, kdo so njeni starši in ni verjela, da je bil povodni mož njen mož. Verjela je, da je skočil v grajski okop, od koder ga je voda odnesla in zanesla v reko.

Rozika je postala bolniška strežnica. In ko je kmalu potem obolela kneginja, ji je stregla noč in dan. Na smrtni postelji je kneginja zapustila Roziki Vodarjevi del svojega premoženja.

Po smrti kneginje se je preselila Rozika v mesto, njen sin pa je šel študirat zdravilstvo. In ko je postal zdravnik, se je spet naselil v domačem kraju.

Gospa Vodarjeva je dočakala prijaznih vnukov, ki jim je rada pripovedovala čudovito zgodbo svojega življenja, ki se je ohranila z mnogimi drugimi pripovedkami do današnjih dni.

Srečno in veselo

novo leto 1914

želi vsem svojim čitateljicam

„Slovenska Gospodinja.“

• LISTEK. •

Ena najbolj priljubljenih pijač, skoro lahko rečemo najbolj priljubljena pijača vseh slojev, revnih in bogatih, je kava. Menda je ni hiše, kjer bi ne bila vsak dan parkrat na mizi. Za zajuterk kava, za južino kava, po kosilu kava, zvečer po večerji spet kava. Tako zelo razširjene pijače bi zaman iskali. Ni menda treba še posebej poudarjati, da vsak pije rad le dobro in okusno kavo, in zato je skrb vsake gospodinje, kako bi napravila kar najboljšo kavo. Marsikateri gospodinja se nikakor ne more posrečiti, da bi napravila res dobro kavo; njeni kavi vedno nekaj manjka. Druga pa zna napraviti najboljšo kavo kar igraje. To prihaja od tod, ker ona ne ve, kako važna stvar pri pripravljanju kave je kavna primes, in zato nanjo ne polaga nobene važnosti; ta pa ve, da brez dobrega kavnega dodatka ni dobre kave, in kupuje zato samo Kolinsko kavno primes, ki jo pozna kot najboljši kavni pridelek. — Da, Kolinska kavna primes se odlikuje po svoji izvrstni kakovosti, ki ji je priborila pri naših gospodinjah splošno priljubljenost. Kolinska kavna primes da kavi prijeten vonj, izvrsten okus in lepo barvo, torej vse one lastnosti, ki jih mora imeti vsaka dobra kava. Poleg tega pa je Kolinska kavna primes tudi pristno domače blago, in sicer edino te vrste, ker je Kolinska tovarna v Ljubljani edina domača tovarna kavnihih primesi. Ne moremo torej drugače, nego da vsem slovenskim gospodinjam prav toplo priporočamo Kolinsko kavno primes kot izvrstni in pristno domači izdelek.

Varčnost. Ako prihranimo vsak dan eno krono in jo damo v hranilnico na štiri procente, dobimo:

v 1 letu	K	371.—
» 10 letih	»	4.473.—
» 20 »	»	11.119.—
» 30 »	»	20.996.—
» 40 »	»	35.670.— itd.

Varčnost je naredila iz Francozov najbogatejši narod. Varčnost je rodoljuben čin, kajti varčen narod bo bogat, močan, svoboden. Posebno za alkohol se izmeče vse preveč denarja. — Kdor zna z denarjem ravnati, je kakor bi imel dvojen dohodek.

Plačevanje prinašavcu. (Juristično vprašanje.) — V zadnjem času se je zelo razširila navada, da pošiljajo trgovci blago v hišo proti takojšnjemu plačilu v gotovini, ki ga izplača prejemnik prinašavcu, ki prinese seboj račun. Velikokrat so se pa že zgodila v takih slučajih poneverjenja od strani uslužbenecv t. j. uslužbenec denarja ni trgovcu izročil, trgovec nič ne vé o kakšnem plačilu in terja odjemavca za denar. Nastane vprašanje, ali smo »izvršili pravomočno plačilo,« ki nas varuje pred novimi terjatvami. Ako smo sprejeli saldiran račun (s štampiljo ali podpisom firme, to je vseeno) in moremo ta račun pokazati, nas nikdo na svetu ne more več terjati. Na nesaldiran račun pa nikoli ne plačujemo, razun v slučaju, da ima prinašavec pooblastilo, da sme inkasirati. Takega pooblastila pa raznašavci navadno nimajo. Zato previdnost pri nesaldiranih računih!

Proti utrujenosti in bolečinam v udih, ki nastopajo posebno pri začetnikih po daljši hoji, kolesarjenju ali drugih športih, rabijo ljudje navadno francosko žganje. Še veliko boljša pa je sledeča tekočina: Pol kile morske soli raztopimo v enem litru vroče vode, pobereмо z raztopine vse pene in jo precedimo skozi platno. Ko se je solna raztopina ohladila, jo zmešamo z 10 dkg vinskega cveta, 10 dkg francoskega žganja in 10 dkg kafrinega špirta; vse to dobro zmešamo in napolnimo potem tekočino v flaše, ki jih dobro zamašimo in event. tudi zapečatimo. S to tekočino, ki jo moramo pred vporabo vedno dobro pretresti, ker se veliko soli vsede na dno, si drgnemo boleče ude (nikoli pa odprtih ran!) in sicer na lahko, najbolje z malo gobico, da se koža ne draži prehudo. Če se drgnemo s to tekočino zvečer po telesu, bomo dobro spali.

Najboljši Jesih se pokvari in postane moten, če ga nimamo prav spravljeneга. Jesih ne sme stati na pregorkem prostoru (ne v bližini ognjišča), pa tudi ne na preveč mrzlem.

Madeže od sveč gospodinje z mize, svečnikov i. t. d. praskajo z nožem. Pozna se pa potem od praskanja. Veliko boljše in lepše jih spravimo proč, če jih odrgnemo s kunjо, pomočeno v olje.

Danes rdeč — jutri mrtev!

bi se po pravici lahko trdilo z ozirom na stotine takih sredstev, ki se danes še ponujajo v časopisih, a jutri že ne bo več slišati o njih.

Tam ne pomaga nobena reklama,

kjer sredstvo ni tako, kakoršno se obeta v naznanilu. Nasprotno pa opozarjamo mi tukaj skromno in brez vsake reklame na dvoje sredstev, ki sta se že v prejšnjem stoletju obnesli kot popolnoma zanesljivi, in sicer:

1. Izvrstni Fellerjev zeliščni fluid z znamko „Elza-fluid“, ki — o čemer smo se že sami prepričali — lajša bolečine, leči, osvežuje, ojačuje mišice in kite, oživlja in tvori telo odpornejše zoper bolezni, preprečuje mnoge revmatične in druge take bolezni, ki nastanejo vsled prepíha ali prehlajenja. 12 malih ali 6 dvojn. ali pa 2 specialni steklenici 5 kron, franko.

2. Bi Vam radi povedali, da na tisoče ljudi uporablja s posebno dobrim uspehom Fellerjeve odvajajoče rabarbara kroglijice z znamko „Elza-kroglijice“. 6 škatlic 4 krone, franko. In vedno se sliši le to:

Nič ni boljšega

kakor to dvoje Fellerjevih izdelkov z zn. „Elza-fluid“ in „Elza-kroglijice“, toda varovati se je pred ponarejanji in naročati le pristne ter natančno nasloviti na:

E. V. Feller, lekarnar, Stubica, Elzafrg 297 (Hrvatsko).

Madeže od čokolade ali kakava odstranimo s prta, če ga namažemo z zmesjo iz rumenjaka in glicerina in ko se je posušil, izperemo v slani vodi.

Proti ozeblinam. V pol litra luga, ki smo ga napravili iz pepela od lesa, denemo 6 olupljenih divjih kostanjev. To potem kuhamo toliko časa da se kostanji razidejo v lugu. Potem denemo hladit in odlijemo, ko se je goščoba vsedla. S to tekočino, ki pa mora biti vroča, umivamo dvakrat na dan ozeblino.

Konj ne pokrivaljmo nikoli med vožnjo s koci in odejami, kakor to nekateri prav nerazumno delajo. Če so konji pri vožnji pokriti, se še bolj poté in potem prav lahko prehladé. Potne konje pa pokrijemo vedno takrat, kadar se ustavijo in stoje delj časa na miru.

Mokre dežnike dajmo sušit vedno le z držajem navzdol, tako da se voda ne nabira v gornjem koncu dežnika v blagu. Svilnatih dežnikov ne smemo mokrih razpenjati, da se posuše, ker se svila potem rada razpoka.

Otroci naj svoje igrače vedno sami pospravijo. Če mati sama pospravlja, ker otrok prepočasi ali prepovršno dela, škoduje s tem le otroku: »Česar se Janezek ni naučil, Janez ne zna.«

**Kdor Kolinsko kavo pije,
dolgo zdrav na svetu žije!**

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani

Dejniška glavnica 8.000.000 K.

Stritarjeva ulica št. 2

Rezervni fond okroglo 1.000.000 K.

Poslovalnica I. c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Spletju, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici, Celju

Sprajema vloge na knjižice
in na tekoči račun ter jih obre-
stuje od dne vloge po čistih

4³/₄ %

Kupuje in prodaja srečke in
vrednostne papirje vseh vrst
po dnevnem kurzu.

Današnja moda zahteva

brezpogojno, da se
obleka zanesljivo in
: gladko zapenja. :

Kok-i-noor zaklopniki

so kar najbolj ploski in drže
pri vsakršnem gibanju telesa trdno; elastično pero omogo-
čuje, da se obleka lahko, toda nikdar sama ne odpenja.

Edino najvišja odlikovanja!

Dragocena darila!

≡ Špedicija in komisija ≡

„BALKAN“

Podružnica: Ljubljana, Dunaj. cesta 33
v „Prvem ljubljanskem javnem skladišču“.

Centrala v Trstu.

== Prevažanje blaga in pohištva. ==

Selitve s patent. selitvenimi vozovi

Skladišče. na vse strani. Zacarinanje.

Zmerne cene!

Točno in solidno!

Knjigarna L. Schwentner

v Ljubljani, Prešernova ulica šte. 3

priporoča slovenskim gospodinjam sledeči knjigi:

Dobra gospodinja.

Spisala Minka Govekarjeva.

V tej knjigi najde s časom napredujoča gospodinja vse, česar potrebuje. Obsega navodila, po katerih je ženi in materi skrbeti za duševni in telesni blagor svoj, svojih otrok in svoje družine. Pisateljica označuje tudi stališče žene v prečem protialkoholskem vprašanju in že upošteva celo naše najnovejše gospodarsko vprašanje o prometu s tujci. Skratka: Gospodinja, ki se bo ravnala po tej knjigi, postane v resnici trdna opora naše narodnosti.

Cena elegantno vezani knjigi K 2-80, po pošti K 3-.-.

**Neobhodno potrebni
knjigi za slovenske
gospodinjje!**

Dobra kuharica.

Spisala Minka Vasič-Govekarjeva.

Drugi, pomnoženi natis.

Obsega na 576 straneh 1327 receptov za pripravljanje najokusnejših jedi domače in tuje kuhe, ima 8 fino koloriranih tabel in je trdno in elegantno v platno vezana, zadošča torej zahtevam in potrebam tudi najfinije kuharice.

Priznana najboljša kuharska knjiga.

Slovenke, kupujte jo in kuhajte po njenih navodilih, in ne bodele se kesale!

Cena K 6-.-, po pošti K 6-55.

Slovenske Skrbite gospodinjje! za dobro čtivo svoji rodbini!

*Naročite torej „Slovenski Ilustrovani Tednik“,
ki je najbolj zanimiv in zabaven slovenski časopis.
Izhaja v Ljubljani in stane četrtletno le 2 K.*

5000 K zaslužka

plačam onemu, ki dokaže, da moja čudežna zbirka

300 kosov za samo 6 K 50 v.

ni priložnostni kup in sicer: 1 prava švicarska **sist. Roskopf-pat. žepna ura**, dobro idoča in točno regulir. s pismeno 3 letno garancijo tovarne, 1 amerik. doublezlata verižica, 2 amerik. doublezlata prstana (za gospoda in damo), 1 angl. pozlačena garnitura (manšetni, ovratniški in prsni gumbi), 1 amerik. žepni nož (5 delni), 1 eleg. bela kravata (barva bela po želji najnovejše fazone), 1 krasna kravatna igla s similibriljantom, 1 krasna damska broša (zadnja novost), 1 koristna popotno-toaletna garnitura, 1 elegantna prava usnjata denarnica, 1 par amerik. boutonov z imit. draguljem, 1 pat. angl. vrem. barometer, 1 sal. album z 36 umetniškimi in najlepšimi razgledi sveta, 1 krasni ovratni in lasni koljer iz pravih orientalskih biserov, 5 indijskih proroških hudičkov, ki zabavajo celo družbo, in še 250 različnih predmetov, ki so v vsaki hiši potrebni in nepogrešljivi, gratis. Vse skupaj z eleg. sistem Roskopf žepno uro vred, ki je sama dvojnega vredna, stane **6 K 50 v.**

Dobi se po povzetju ali proti predplačilu (tudi znamke se sprejemajo) od:

J. GELB, razpošiljalnica Novi Sandec 204.

Če se naročita 2 zavoja, se **6 najfinejših platnenih žepnih robcev** zastonj pridene. Za neugajajoče denar brez vsega takoj nazaj, tako da je vsak riziko izključen.

Edina

ZNAK TOVARNE.

KOLINSKA KAVINA PRIMES

je

najokusnejši

in edino

pristni slovenski izdelek